

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania *P. D.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 3 lutego 2016 roku Nr (...)

- zmienia decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 3 lutego 2016 roku Nr (...) w ten sposób, że obniża nałożoną na P. D. karę pieniężną do wysokości 1000 zł (jeden tysiąc złotych),
- zasądza od P. D. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt XVII AmE 12/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 3 lutego 2016 r., znak: (...), na podstawie przepisu art. 169 ust 1 pkt 1 i art. 168 pkt 11 oraz art. 170 ust. 4 pkt 1 w zw. z art. 9 ust 1 pkt 5 i pkt 7 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2015 r., poz. 478 z późn. zm.) oraz art. 104 k.p.a. w zw. z art. 30 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.), **po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego** w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z nieprzedłożeniem Prezesowi URE w terminie 30 dni od zakończenia III kwartału 2015 r. sprawozdania kwartalnego, zawierającego informacje wymienione w art. 9 ust 1 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii, przez P. D., prowadzącego działalność gospodarczą pn. (...) P. D. w M. , co stanowiło naruszenie obowiązku określonego w art. 9 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy, wymierzył **Przedsiębiorcy karę pieniężną** w wysokości **10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych)** za to, że Przedsiębiorca nie przedłożył Prezesowi URE w terminie 30 dni od zakończenia III kwartału

2015 r. sprawozdania kwartalnego, zawierającego informacje wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii, co stanowiło naruszenie obowiązku Przedsiębiorcy określonego w art. 9 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył P. D. zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 174 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii, poprzez jego pominięcie, podczas gdy w sprawie zachodziły uzasadnione podstawy do jego zastosowania albowiem przedsiębiorca niezwłocznie po powzięciu wiedzy o konieczności złożenia sprawozdania, wykonał ciążący na nim obowiązek, a uchybienie to nie spowodowało żadnych negatywnych okoliczności dla organu, ani nie przysporzyło jakichkolwiek korzyści dla skarżącego, stąd niedochowanie terminu było okolicznością jednorazową a naruszenie znikome o małej szkodliwości społecznej,
2. zasady praworządności (art. 6 i 7 k.p.a.), poprzez nie poinformowanie skarżącego w terminie umożliwiającym złożenie sprawozdania o zmianie jego obowiązków po wejściu w życie ustawy o (...),
3. zasady prawdy obiektywnej (art. 7 i 77 § 1 k.p.a.), poprzez nie działanie Prezesa URE z zachowaniem zasady zaufania obywatela do Państwa, czy pogłębianiem świadomości i kultury prawnej obywateli.
4. art. 75 k.p.a. poprzez pominięcie wyjaśnień strony, co do okoliczności powodujących niedochowanie obowiązku złożenia sprawozdania, jego trudnej sytuacji materialnej, braku wiedzy i nie poinformowania go przez organ o ciążących obowiązkach po zmianie prawa.
5. art. 78 k.p.a. poprzez pominięcie dowodów w postaci wydawanych certyfikatów, potwierdzających sprzedaną ilość energii przez skarżącego, na okoliczność wiedzy organu o ilości sprzedanej z urzędu, przez co fakt złożenia czy niezłożenia sprawozdania kwartalnego nie miał żadnego wpływu na sytuację organu czy skarżącego, albowiem organ i tak dane te posiada od kupującego,
6. art. 80 k.p.a. poprzez swobodną i nieobiektywną ocenę dowodów, podczas gdy z materiałów zgromadzonych w sprawie jasno wynika, że niezłożenie sprawozdania w terminie nie przeszkodziło organowi w wykonaniu jakiegokolwiek czynności, oraz nie naraziło nikogo na jakąkolwiek szkodę, nie przysporzyło także skarżącemu jakiegokolwiek korzyści, stąd organ w tych okolicznościach miał pełne podstawy prawne i faktyczne do odstąpienia od wymierzenia kary.

Odwołujący wniósł o:

1. o uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa URE z dnia 3 lutego 2016 r. nr (...) w całości i przekazanie jej do ponownego rozpoznania organowi I instancji,
2. ewentualnie o jej zmianę i odstąpienie od nałożenia kary na podstawie art. 174 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii,
3. zasądzenie od organu na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o **oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.**

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

P. D. prowadzi od 1 maja 2008 r. działalność gospodarczą pod firmą (...) w M.. /k. 2 akt adm./

W dniu 14 marca 2012 roku decyzją nr (...) otrzymał koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii. Koncesji udzieleno wówczas na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne. Koncesja była ważna do dnia 16 marca 2022 r. **/k. 28 akt sąd./**

Przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z małej instalacji odnawialnego źródła energii - tj. w elektrowni wodnej o mocy 0,097 MW. W związku z powyższym w dniu 6 maja 2015 r. został wpisany przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki do rejestru wytwórców energii w małej instalacji, tj. rejestru o którym mowa w art. 7 ustawy o odnawialnych źródłach energii. **/k. 27 akt adm./**

W dniu 23 lipca 2015 roku Prezes URE decyzją nr (...) stwierdził wygaśnięcie w/w decyzji, na mocy art. 201 ust. 1 i 2 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o (...). Prezes wskazał, że z urzędu skarżący podlega wpisaniu do rejestru działalności regulowanej, o której mowa w art. 7 ustawy o (...). **/k. 28-29 akt sąd./**

Prezes URE pismem z dnia 20 listopada 2015 r. zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, a także poinformował go o stawianym zarzucie i wezwał do przesłania wyjaśnień i uwierzytelnionych dokumentów. **/k. 1-1v akt adm./**

W odpowiedzi na powyższe Przedsiębiorca pismem przesłanym w dniu 7 grudnia 2015 r. przesłał ww. sprawozdanie, o którym mowa w art. 9 ust 1 pkt 7 ustawy o odnawialnych źródłach energii, za III kwartał 2015 r., zawierające informacje wymienione w art. 9 ust 1 pkt 5 ww. ustawy oraz dodatkowe wyjaśnienia. **/k. 3-3v, k. 4, k. 5-6, k. 7, k. 8, k. 10-13, k. 14-15, k. 16-17 akt adm./**

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a zmiana decyzji nastąpiła z innych przyczyn niż wskazanych w odwołaniu.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących naruszenia przez Prezesa URE przepisów procedury administracyjnej, należy stwierdzić, że ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu, albowiem nie ma ono wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasadza się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza zatem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego też względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. Do powoda należy wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku, a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylenie. W sytuacji, gdy organ stosownych dowodów nie dostarczył i decyzja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na odwołującym się nie spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych oraz dokonuje subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351 /99, Lex nr

38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przekazanie przez Prezesa URE odwołania wszczynają kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Gdyby więc nawet uznać, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych np. w zakresie postępowania dowodowego to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, albowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06).

W związku z powyższym, zarzuty dotyczące przebiegu postępowania administracyjnego przed Prezesem URE podlegają uwzględnieniu jedynie w takim zakresie, w jakim ich uwzględnienie uniemożliwiłoby pozostawienie jego decyzji w obrocie prawnym, nawet po ewentualnej reformie jej treści. Taka sytuacja może mieć miejsce wyjątkowo, gdy np. decyzja zawiera nie dające się usunąć uchybienia formalne lub, gdy jest przedwczesna z uwagi na niepodjęcie w toku postępowania czynności, których przeprowadzenie przed sądem nie jest możliwe. Reasumując należy stwierdzić, że wskazywane przez powoda naruszenie przepisów k.p.a. nie uzasadnia uchylecia wydanej decyzji.

Przechodząc natomiast do zarzutu prawa materialnego, na wstępie należy przywołać treść art. 9 ust 1 pkt 7 ustawy z 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2015 r., poz. 478), zgodnie z którym wytwórca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie małych instalacji ma obowiązek przedłożenia Prezesowi URE sprawozdania kwartalnego, zawierającego wskazane informacje w terminie 30 dni od zakończenia kwartału. Termin na złożenie sprawozdania kwartalnego ma charakter materialnoprawny, co oznacza, że powinno ono zostać doręczone Prezesowi URE w terminie 30 dni od zakończenia kwartału.

Ponieważ przedsiębiorca został w dniu 6 maja 2015 r. (doręczenie zaświadczenia 29 czerwca 2015 r., co wynika z decyzji o wygaśnięciu koncesji) wpisany przez Prezesa Urzędu regulacji Energetyki do rejestru wytwórców energii w małej instalacji, tj. rejestru o którym mowa w art. 7 ustawy o odnawialnych źródłach energii, albowiem prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z małej instalacji odnawialnego źródła energii - tj. w elektrowni wodnej o mocy 0,097 MW, posiadał powyższy obowiązek. Obowiązek ten wynika natomiast z art. 215 ustawy (...), zgodnie z którym sprawozdanie kwartalne, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 7, wytwórca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie małych instalacji po raz pierwszy przekazuje Prezesowi URE za kwartał roku kalendarzowego następujący po kwartale, w którym niniejsza ustawa weszła w życie.

Z kolei na skutek zmiany przepisów, (art. 201 ust. 1 ustawy o odnawialnych źródłach energii) od przedsiębiorców – wytwórców energii elektrycznej w małej instalacji, którzy w dniu wejścia w życie ustawy o (...) posiadających ważne koncesje na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii i wpisanych z urzędu do rejestru działalności regulowanej zgodnie z zakresem koncesji (zaświadczenie o wpisie od dnia 6 maja 2015 r.) wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej w małej instalacji nie wymaga uzyskania koncesji, decyzją z dnia 23 lipca 2015 r., Nr (...). Prezes URE stwierdził wygaśnięcie decyzji z 14 marca 2012, Nr (...) o udzieleniu powodowi koncesji.

Zatem termin do złożenia przez Przedsiębiorcę kwartalnego sprawozdania upłynął w dniu 30 października 2015 r. W tym terminie Przedsiębiorca nie wywiązał się z ww. obowiązku, dlatego też Prezes URE pismem z dnia 20 listopada 2015 r. zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, a także poinformował go o stawianym zarzucie i wezwał do przesłania wyjaśnień i uwierzytelnionych

dokumentów. Przedsiębiorca spełnił wezwanie Prezesa URE i 7 grudnia 2015 r. przesłał żądane sprawozdanie za III kwartał 2015 r., zawierające informacje wymienione w art. 9 ust 1 pkt 5 ww. ustawy wraz z dodatkowymi wyjaśnieniami.

Mając na względzie powyższe, zarzut naruszenia przez pozwanego art. 174 ust. 2 ustawy o (...) nie znajduje uzasadnienia. Zgodnie bowiem z treścią ust. 2 tego przepisu Organy, o których mowa w art. 169 ust. 1, mogą odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli zakres naruszeń jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, zanim organy, o których mowa w art. 169 ust. 1, powzięły o tym wiadomość. Dla zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej muszą łącznie wystąpić następujące przesłanki: 1) zakres naruszeń jest znikomy; 2) podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek; 3) zaprzestanie naruszania prawa lub realizacja obowiązku musi nastąpić, zanim właściwy organ powziął wiadomości o naruszeniu. W przedmiotowej sprawie nie istnieją podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na powoda. Wykonanie obowiązku sprawozdawczego nie nastąpiło z inicjatywy samego powoda, a wobec zawiadomienia przez Prezesa URE z 20 listopada 2015 r. o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z nieprzedłożeniem sprawozdania kwartalnego. Przedsiębiorca wykonał swój obowiązek dopiero na skutek reakcji organu regulacyjnego, nie zaś reakcji samego powoda, przed powzięciem wiadomości o fakcie naruszenia przepisów przez pozwanego – Prezesa URE. Zgodnie zatem z treścią wskazanego wyżej przepisu, przedsiębiorca nie wykonał obowiązku zanim organ powziął wiadomość o naruszeniu.

Sąd stwierdza, że co do zasady odwołanie powoda jest niezasadne, ponieważ wskazane w odwołaniu naruszenia w realiach przedmiotowej sprawy nie miały miejsca. Sam odwołujący również nie zakwestionował faktu, że uchybił terminowi. Twierdził jednakże, że ze względu na niezwłoczne złożenie sprawozdania na skutek interwencji organu regulacyjnego, spełnia przesłanki art. 174 ust 2 (...). Jak wykazano wyżej, nie jest to twierdzenie zasadne. W ocenie Sądu Prezes URE prawidłowo ustalił stan faktyczny, niekwestionowany przez powoda w przedmiotowej sprawie. Prawidłowo też nałożył karę pieniężną w wysokości 10.000 zł, tj. wysokości która obowiązywała w dacie wydania przedmiotowej decyzji i była wysokością ściśle określoną kwotowo w przepisie art. 174 ust. 4 pkt 1 ustawy o (...). Zatem wysokość kary pieniężnej nie była wówczas uzależniona ani od stanu finansowego podmiotu, ani też nie była ustalana na zasadzie miarkowania.

Sąd stwierdza natomiast, że przepis art. 170 ust. 4 pkt 2 (...) został zmieniony przez art. 1 pkt 59 lit a tiret pierwsze ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 1276) zmieniającej m.in. ustawę z dniem 14 lipca 2018 r. Ustęp 4 pkt 2 tego przepisu po zmianie brzmi: „wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadkach określonych w art. 168 pkt 11, 11b, 12, 14, 16 i 18, wynosi 1000 zł.

Podkreślenia w tym miejscu zatem wymaga, że Sąd orzekając w przedmiotowej sprawie wziął pod uwagę przepis art. 316 k.p.c., zgodnie z którym Sąd wydając wyrok bierze pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, co oznacza, że przepis ten statuuje zasadę aktualności wyroku. Zasada ta obejmuje zarówno obowiązujące przepisy, mogące stanowić podstawę rozstrzygnięcia, jak i okoliczności faktyczne rozpoznawanej sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, Legalis Nr 40751).

W związku z powyższym należało przy orzekaniu w sprawie niniejszej, w zakresie określenia wysokości nałożonej kary pieniężnej uwzględnić stan rzeczy obowiązujący w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy, a który uległ zmianie w stosunku do tego, jaki obowiązywał w chwili wytaczania powództwa. Przy czym „stosownie do treści art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Stan rzeczy o jakim stanowi cyt. przepis obejmuje zarówno stan faktyczny, ustalony w danej sprawie jak i stan prawny” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 22 sierpnia 2018 r., III AUa 128/2018, LEX nr 2538410).

Sąd w przedmiotowej sprawie zastosował zatem warunki łagodniejsze, stosując wobec przedsiębiorcy względniejsze przepisy związane z wymierzeniem kary pieniężnej. W tej sytuacji względniejszą dla powoda karą pieniężną jest kwota 1.000 zł, wskazana w art. 170 ust. 4 pkt 2 (...), w aktualnym brzmieniu.

Jedynie na marginesie należy się odnieść do niezasadnego zarzutu powoda dotyczącego sprzeczności nałożenia kary w myśl art. 5 k.c. Zgodzić się bowiem należy ze stanowiskiem pozwanego, iż ze względu na przynależność do systemu prawa cywilnego klauzula zgodności z zasadami współżycia społecznego, zasada art. 5 k.c. nie może być stosowana w ocenie uprawnień lub obowiązków powstających w obszarze normowanym przepisami prawa administracyjnego, w których nie występuje jej odpowiednik (wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2006 r., I UK 128/06, LEX nr 221705). Powód niewątpliwie posiadał obowiązek złożenia sprawozdania kwartalnego, co wynika wprost z art. 215 ustawy (...). Wedle niego, sprawozdanie kwartalne, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 7, wytwórca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie małych instalacji po raz pierwszy przekazuje Prezesowi URE za kwartał roku kalendarzowego następujący po kwartale, w którym niniejsza ustawa weszła w życie, tj. za III kwartał 2015 r. Nadto w tym miejscu należy zauważyć, że pozwany nie miał obowiązku informowania powoda o zmianie przepisów prawa i wprowadzenia nowych obowiązków wobec niego. Obowiązek taki nie został usankcjonowany ani w k.p.a. ani w ustawie o (...). Nadto na powódzie jako przedsiębiorcy, leży obowiązek prowadzenia działalności gospodarczej ze szczególną starannością, co powoduje nałożenie na niego bezwzględnego obowiązku znajomości przepisów dotyczącej prowadzonej przez niego działalności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Wobec stwierdzenia, że co do zasady odwołanie nie było zasadne, zaś przyczyną zmiany decyzji poprzez zmianę kary była zmiana przepisów, zastosowana w przedmiotowej sprawie na korzyść względem powoda, pozwanemu należały się koszty zastępstwa procesowego w pełnej wysokości. O kosztach postępowania rozstrzygnięto zatem na podstawie art. 98 k.p.c., zaś wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego określono w wysokości 1.440 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Dariusz Dąbrowski